

Avskedet

Far-väl, i sång- en vill jag minnas dig. Glöm du i
tys - ta bö-ner ic- ke mig! När lu- tan
stor - mar ut en hymn till Gud, då glöm-mer
visst ej mig min barndoms brud.

Och var jag är, till vilka land jag far,
ditt hjärtas bild står i mitt hjärta kvar.
Som svanen klagande vid fjärran ö,
jag vill i toner leva, toner dö.

Din lutas tema vill jag stundom bli,
du skall bli själen i min poesi.
Blir livet mulet, blir det natt kring mig,
i dikten jag en vallfärd gör till dig.

Ty uti dikten blott jag älska får,
blott nattens stjärna skådade min tår,
och hälsar hon dig någon kväll så klar,
ett milt godnatt från mig hon säkert har.

När morgonvinden ikring rymden far
en hälsning ifrån mig till dig han tar,
och återkommen sent om aftonen,
då har han en fråga till mig igen.

När Helios ur österns fjärran går,
då glindrar uti Rosas kalk en tår,
och när han sjunker uti västerns hav,
då bäddar blomman upp sin lilla grav.

Som blommans soldröm är vårt liv så kort.
Vi älska, sjunga, hoppas – och dö bort,
men bortom graven ligger himmelen,
och där är ännu rum för kärleken.

Där skall jag sen jag drömt min dröm till slut
som brudgum vid ditt hjärta vila ut.
Farväl till dess, du själ utav min själ,
farväl, ett långt och innerligt farväl!

Johan Nybom